DOMSTOLENS KENDELSE
23. maj 1990 *

I sag C-72/90,

Asia Motor France, et selskab efter fransk ret, etableret i Luxembourg, m. fl. ved advokat Jean-Claude Fourgoux, Paris, og advokat Pierrot Schiltz, Luxembourg, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Schiltz, 13, rue Aldringen,

sagsøgere,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber,

sagsøgt,

hvori der er nedlagt påstand, dels om, at det i henhold til EØF-Traktatens artikel 175, stk. 3, statueres, at Kommissionen har undladt over for sagsøgerne at træffe en beslutning på grundlag af Traktatens artikler 30 og 85, dels om erstatning i henhold til EØF-Traktatens artikel 178 og artikel 215, stk. 2, for det tab, som sagsøgerne har lidt som følge af Kommissionens manglende indgriben,

har

DOMSTOLEN,

sammensat af præsidenten, O. Due, afdelingsformændene Sir Gordon Slynn, C. N. Kakouris, F. A. Schockweiler og M. Zuleeg samt dommerne G. F. Mancini, R. Joliet, T. F. O'Higgins, J. C. Moitinho de Almeida, G. C. Rodríguez Iglesias, F. Grévisse, M. Díez de Velasco og P. J. G. Kapteyn,

generaladvokat: F. G. Jacobs
justitssekretær: J.-G. Giraud

efter at have hørt generaladvokaten

afsagt følgende

* Processprog: fransk.

Kendelse

1 Ved stævning, indgivet til Domstolens Justitskontor den 20. marts 1990 og registreret den 21. marts 1990, har Asia Motor France og tre andre selskaber anlagt sag med påstand, dels om, at det i henhold til Traktatens artikel 175, stk. 3, statueres, at Kommissionen har undladt over for sagsøgerne at træffe en beslutning på grundlag af Traktatens artikler 30 og 85, dels om erstatning i henhold til Traktatens artikel 178 og artikel 215, stk. 2, for det tab, som sagsøgerne har lidt som følge af Kommissionens manglende indgriben.

2 Sagsøgerne driver virksomhed i form af import til Frankrig af og handel dér med køretøjer af japanske mærker, der i andre af Fællesskabets medlemsstater som f.eks. Belgien og Luxembourg har opnået status som værende i fri omsætning.

3 Da en af de sagsøgende virksomheder mente at lide tab på grund af en retsstridig kartelaftale indgået mellem de fem store japanske importører i Frankrig, som blev beskyttet af den franske regering, indgav den den 18. november 1985 en klage til Kommissionen under henvisning til Traktatens artikler 30 og 85. Denne klage blev fulgt op af en ny klage rettet mod de fem store importører, som de fire sagsøgende virksomheder indgav den 29. november 1988 under henvisning til artikel 85.

4 Sagsøgerne har gjort gældende, at de fem store japanske importører over for de franske myndigheder har forpligtet sig til årligt ikke at sælge et større antal køretøjer, end hvad der svarer til 3% af de køretøjer, der indregistreres. Denne kvote er fordelt mellem de store importører på grundlag af forud fastlagte regler, som udelukker konkurrerende virksomheder.

5 Til gengæld for denne frivillige begrænsning har de franske myndigheder opstillet flere og flere hindringer for den frie bevægelighed for japanske køretøjer, der ikke er omfattet af kartellet. For det første er der blevet indført en særlig indregistreringsordning for parallelimporterede køretøjer. Disse køretøjer anses for brugte og skal derfor gennemgå et dobbelt syn. For det andet har det franske gendarmeri fået instrukser om at retsforfølge købere af brugte japanske køretøjer, der benyttes

med udenlandske nummerplader. Endelig pålægges de nævnte køretøjer ved indførsel til Frankrig moms efter en diskriminatorisk sats på 28%, der senere nedsættes til 18,6%, hvilket indebærer en række ulemper for forhandleren i forholdet til køberen.

6 Ved skrivelse af 9. juni 1989 anmodede Kommissionen de pågældende importører om en række oplysninger. Den franske minister for industri og landsplanlægning instruerede ifølge sagsøgerne ved skrivelse af 20. juli 1989 importørerne om, at de ikke skulle besvare Kommissionens spørgsmål, idet disse vedrørte de franske myndigheders politik med hensyn til import af japanske køretøjer.

7 Endvidere fremsendte Kommissionen ifølge sagsøgerne i august 1989 en anmodning om oplysninger til den franske regering, hvis svar — for så vidt et sådant foreligger — ikke blev meddelt sagsøgerne.

8 Da Kommissionen ikke reagerede på sagsøgernes klage, tilstillede sagsøgerne den 21. november 1981 Kommissionen en skrivelse, hvori de opfordrede den til at tage stilling til de klager, de havde indgivet efter Traktatens artikler 30 og 85. Da Kommissionen fortsat ikke reagerede, anlagde sagsøgerne nærværende sag.

9 Procesreglementets artikel 92, stk. 1, indeholder følgende bestemmelse: »Såfremt Domstolen åbenbart ikke har kompetence til at behandle en stævning, der indleveres til den i overensstemmelse med artikel 38, stk. 1, kan Domstolen afvise den ved begrundet kendelse. En sådan afgørelse kan træffes, inden stævningen tilstilles den part, mod hvem den er udtaget«.

10 Det bemærkes, at fysiske og juridiske personer kun kan anlægge sag ved Domstolen i medfør af Traktatens artikel 175, stk. 3, såfremt det herved kan statueres, at en af institutionerne i strid med Traktaten har undladt at udstede retsakter, som de pågældende kan være adressater for. Klagen over de franske myndigheders påståede tilsidesættelse af artikel 30 kunne imidlertid under ingen omstændigheder medføre nogen forpligtelse for Kommissionen til at udstede en retsakt rettet til sagsøgerne.

11 Selv om Kommissionen havde besluttet at indlede en traktatbrudsprocedure i medfør af Traktatens artikel 169, fremgår det af bestemmelsen, at ingen retsakt i forbindelse hermed skulle have været rettet til klagerne. Efter denne procedure havde ingen privatretlige juridiske personer således krav på, at Kommissionen ved en retsakt rettet til de pågældende indtog et bestemt standpunkt (dom af 14. februar 1989, Star Fruit mod Kommissionen, 247/87, Sml. s. 291, og kendelse af 30. marts 1990, Emrich mod Kommissionen, C-371/89, Sml. s. I-1555).

12 Det må herefter lægges til grund, at sagen som passivitetssøgsmål åbenbart må afvises, for så vidt den angår Kommissionens manglende indgriben over for de franske myndigheders påståede tilsidesættelse af artikel 30.

13 For så vidt sagen som erstatningssøgsmål angår det ansvar, som Kommissionen ifølge sagsøgerne har pådraget sig som følge af dens manglende indgriben på grundlag af Traktatens artikel 30, bemærkes, at da Kommissionen ikke er retligt forpligtet til at indlede en procedure i henhold til artikel 169 (dom af 14. februar 1989, 247/87, jf. ovenfor), er det kun den franske stats optræden, der vil kunnne påberåbes som årsag til en skade.

14 Domstolen er imidlertid åbenbart inkompetent til under en sag anlagt på grundlag af Traktatens artikel 178 at træffe afgørelse om, hvilket ansvar en medlemsstats retsstridige handlemåde kan give anledning til. Dette spørgsmål henhører under de nationale retsinstanser, som eventuelt kan anvende proceduren i Traktatens artikel 177, inden de træffer afgørelse.

15 Det må herefter lægges til grund, at sagen som erstatningssøgsmål åbenbart må afvises, for så vidt den angår det ansvar, som Kommissionen ifølge sagsøgerne har pådraget sig som følge af dens manglende indgriben over for de franske myndigheders påståede tilsidesættelse af artikel 30.

16 For så vidt sagen angår Kommissionens manglende indgriben over for den påståede tilsidesættelse af Traktatens artikel 85 og det heraf pådragne ansvar, bemærkes, at det fremgår af artikel 3, stk. 1, litra c), i Rådets afgørelse 88/591/EKSF, EØF, Euratom af 24. oktober 1988 om oprettelse af De Euro-

pæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (EFT L 319, s. 1), at »Retten udøver, i første instans, de beføjelser, der er tillagt Domstolen, ... i sager, der indbringes mod en af Fællesskabets institutioner af fysiske eller juridiske personer i medfør af EØF-Traktatens artikel 173, stk. 2, og artikel 175, stk. 3, og som vedrører gennemførelsen af de for virksomhederne gældende konkurrenceregler«.

17 I henhold til artikel 3, stk. 2, gælder det, at »indbringer samme fysiske eller juridiske person et søgsmål, der... henhører under Rettens kompetence, og et søgsmål som omhandlet i... EØF-Traktatens artikel 178... med påstand om erstatning for den skade, en af Fællesskabernes institutioner har forvoldt ved den retsakt eller den undladelse af at træffe afgørelse, der er genstand for det første søgsmål, er Retten tillige beføjet til at afgøre søgsmålet om skadeserstatningen«.

18 Endelig indeholder artikel 47 i statutten for EØF-Domstolen, som ændret ved artikel 7 i afgørelsen af 24. oktober 1988, bestemmelse om, at »når Domstolen finder, at en sag henhører under Rettens kompetence, henviser den... sagen til Retten, der i så fald ikke kan erklære sig inkompetent«.

19 Det følger heraf, at sagen, for så vidt den angår Kommissionens manglende indgriben på grundlag af Traktatens artikel 85 og det heraf pådragne ansvar, er omfattet af den kompetence, som er tillagt Retten i Første Instans.

20 Sagen vil herefter delvis åbenbart være at afvise og i øvrigt at henvise til Retten i Første Instans.

21 Det tilkommer Domstolen at træffe afgørelse om de af sagens omkostninger, der vedrører den del af sagen, som er blevet afvist ved nærværende kendelse. Disse omkostninger vil skønsmæssigt kunne ansættes til havldelen af de samlede udgifter, som sagsøgerne har afholdt indtil afsigelsen af denne kendelse. I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, bør sagsøgerne dømmes til at bære denne del af omkostningerne. Det tilkommer Retten i Første Instans at træffe afgørelse om de øvrige omkostninger i forbindelse med sagens behandling for Domstolen og om sagsomkostningerne for Retten.

Af disse grunde

bestemmer

DOMSTOLEN

1) Sagen afvises, for så vidt den angår Kommissionens manglende indgriben på grundlag af Traktatens artikel 30 og det heraf pådragne ansvar.

2) I øvrigt henvises sagen til Retten i Første Instans.

3) Sagsøgerne bærer halvdelen af de omkostninger, de har afholdt indtil afsigelsen af denne kendelse.

Således bestemt i Luxembourg den 23. maj 1990.

J.-G. Giraud
Justitssekretær

O. Due
Præsident